

Жалбоподателя Т. Р. К. от град Габрово е обжалвал Наказателно постановление № 20-0892-000961, издадено на 19.08.2020 година от Началник на Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово, чрез което за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП същият е санкциониран с „Глоба“ в размер на сумата от 200 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от „Шест месеца“, наложени на осн. чл. 175, ал. 3, пр. 1-во от ЗДвП, както и с отнемане на десет контролни точки – същото осъществено въз основа на Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършване на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (Обн. ДВ бр. 1 от 04.01.2013 г., в сила от 04.02.2013 г.; изм. брой 44/2015 г.; изм. и доп. бр. 28/04.04.2017 г., в сила от 4.04.2017 г.; бр. 26 от 23.03.2018 г.). Въз основа на съображения, които са изложени в подадената жалба, жалбоподателя е счел издаденото постановление за незаконосъобразно и го е обжалвал като такова с искания за неговата цялостна отмяна, заедно с всички законни последици, които произтичат от това.

Ответната по жалба страна чрез свой процесуален представител, който е упълномощен по предвидения за това ред, оспорва твърденията и искането в подадената жалба, като застъпва становище за оставяне на последната без уважение, и за потвърждаване на атакуваното чрез нея постановление като правилно, обосновано и законосъобразно. От тази страна се поддържа и искане за присъждане на разноски за осъществено процесуално представителство при разглеждането на делото, които се претендират въз основа на указаното в чл. 63, ал. 5 от ЗАНН.

След като съпостави събраните при производството писмени и гласни доказателствени материали, от правна страна съдът намери за установено следното:

Жалбоподателя е правоспособен водач от категориите „В“, „М“ и „АМ“, воден на отчет в Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово, който до датата, описана в акта и наказателно постановление, е бил санкциониран чрез множество влезли в сила такива за различни нарушения на норми от ЗДвП, извършени при управление на МПС.

На 26.03.2020 г. жалбоподателя управлявал лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“ с Рег. № 247M151 в гр. Габрово. Докато се движел по ул. „Иван Гюзелев“ в посока на улица „Елисавета Попантонова“ в същото населено място той се разминал с автопатрулен екип на РУ Габрово, в състава на който били свидетелите Р.Ц. и Т.К. заедно с друг полицейски служител в Група „ООР“ към Сектор „ОП“ на това управление. Полицейските служители решили да извършат проверка на МПС. Последвали автомобила, който междувременно бил паркиран от водача му на улица „Елисавета Попантонова“, и спрели зад него. След като изискали от последният свидетелство за правоуправление и документи за регистрацията на автомобила, установили, че МПС е собственост на лицето К.Т. от гр. Габрово, както и че бил управляван от жалбоподателя Т. Р. К., ЕГН *****. Водача представил и разрешение за временно движение на същото МПС под № 001222072, издадено на 24.01.2020 година от Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово, което било със срок на валидност до 23.02.2020 година. С оглед на това обстоятелство и тъй като при извършената справка установили, че автомобила не е бил регистриран по надлежния ред, членовете на екипа уведомили Сектор „ПП“ при ОД на МВР Габрово. След пристигане на мястото на проверката на служител от този сектор – св. М.М., той

съставил на жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение, тъй като е приел, че след като на тази дата е управлявал въпросния автомобил, поставените на който регистрационни табели са били с изтекъл срок на валидност и МПС не е било регистрирано по надлежния ред, същият е осъществил състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Във връзка с изложеното е сезирана и РП Габрово, прокурор от която (с постановление, издадено на 17.07.2020 г.) е отказал да образува наказателно производство за извършено престъпление от общ характер – по чл. 345, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, тъй като въз основа на събраните по преписката данни е приел, че макар и формално да изпълнява признаците от състава на това престъпление, същото се явява с назначителна степен на обществена опасност, водеща до наличието на предпоставки по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК. Въз основа на него и останалите приложени материали по административно-наказателната преписка Началника на Сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Габрово е издал цитираното наказателно постановление, което е предмет на обжалване по настоящото дело.

При така изложената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Данните в разписката към приложения на л. 4 от делото екземпляр на наказателното постановление сочат, че той е получен от жалбоподателя на 07.01.2021 г. Жалбата против същото е постъпила при наказващия орган на същата дата, или преди края на седемдневния срок, започнал (съобразно правилата на чл. 83 от ЗАНН и чл. 183, ал. 2 от НПК) да тече от деня, следващ датата за неговото получаване. С оглед на това и обстоятелството, че е била подадена от правоимащо лице, тя следва да се приеме за процесуално допустима, но разгледана по същество – за неоснователна по отношение на искането за отмяна на обжалваното постановление.

Законосъобразността на всяко едно наказателно постановление се предпоставя преди всичко от тази на акта за установяване на съответното нарушение, което се санкционира чрез него. Последния трябва да отговаря на определени изисквания и следва да бъде съставен преди изтичането на конкретни срокове, посочени в нормата на чл. 34, ал. 1, б. ”В” от ЗАНН. В настоящия случай едно изискванията във връзка с тези срокове са спазени, тъй като актът е съставен на 26.03.2020 година, т.е. преди изтичането на една година от датата за осъществяване на самото нарушение. Визирания от ЗАНН срок за издаване на наказателното постановление също е спазен, тъй като то е издадено преди края на шестмесечния период, започнал да тече от датата за издаване на посоченото по-горе постановление от РП Габрово, с което е отказано да се образува наказателно производство за извършено престъпление от общ характер. Актът е бил съставен от компетентно по смисъла на указаното с чл. 189, ал. 1 от ЗДвП лице, като той и обжалваното постановление съдържат всички реквизити, предвидени като задължителни в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Действията във връзка със съставянето на този акт са били извършени в личното присъствие на жалбоподателя, който е имал възможност да се запознае с отразените в акта констатации и е получил препис от него. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, тъй като изрично направеното позоваване в него и т. 2.12 от вписаната в последното Заповед с Рег. № 8121з-515 от 14.05.2018 г., издадена от Министъра на вътрешните работи и приложена на л. 16-17 от НАХД № 76/2021 г., водят до заключение, че Началника на Сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР Габрово очевидно се е явявал компетентно по смисъла на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП лице, разполагащо с права да

издава такива постановления за нарушения на разпоредби от посочения закон.

Обществените отношения, които се явяват засегнати от съответното нарушение в конкретния казус, са уредени чрез подзаконов нормативен акт – Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, обн. ДВ брой 31/14.04.2000 г., в сила от същата дата. При определени обстоятелства, визирани в нормата на чл. 33а от нея, наредбата предвижда възможност за временно движение на МПС с помощта на транзитни табели, които са със срок на валидност от 30 дни. След като това е така, а от събраните по делото доказателства е видно, че срока на валидност на издадените за конкретния автомобил транзитни табели с Рег. № 247M151 е бил изтекъл на 23.02.2020 година и че след тази дата МПС не е било регистрирано по предвидения от Наредба № I-45 ред, следва да се приеме, че нарушението е налице от обективна страна, тъй като от изложеното може да се заключи, че предприетото на 26.03.2020 година управление на същото от водача е било извършено в разрез с указаното в чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, който допуска до движение по пътищата, отворени за обществено ползване, само регистрирани МПС, чиито табели с регистрационни номера са поставени на определените за това места. Поради вече преминатото обучение преди момента за придобиване на съответното свидетелство за правоуправление на МПС от категорията, към която е спадал и управлявания от него автомобил, жалбоподателя положително е бил запознат с посоченото задължение. С оглед на това и доколкото на тази дата не е съобразил поведението си с него, той очевидно е осъществил състава на вмененото му във вина нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и от субективна страна, при наличие на изисквания се пряк умисъл за неговата съставомерност.

Освен за определени правилно по вид и по основание с оглед на самите нарушения и конкретния нарушител, който е физическо лице, съдът намира наложените за същите наказания за законосъобразни и по отношение на техните размери. От данните по делото е видно, че датата, описана в акта и издаденото наказателно постановление, жалбоподателя е бил санкциониран чрез 20 влезли в сила такива за различни нарушения на норми от ЗДвП, извършени при управление на МПС, а това безспорно установени от доказателствата обстоятелство, отчетено заедно с липсата на установени обективни причини, които да дават обяснение за естеството на тези, които са довели до неизпълнение на определеното по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП от страна на жалбоподателя, в никакъв случай не може да се счита, че е обосновало (или че би могло да доведе) до предпоставки, позволяващи приложението на чл. 28, б. "А" от ЗАНН. Ето защо, и като е санкционирал същият, вместо да приложи посочената норма и да го предупреди писмено или устно, че при повторен случай ще го накаже, наказващият орган е издал едно законосъобразно (в т.ч. и от аспект на целите на превенцията по смисъла на чл. 12 от ЗАНН) НП, определяйки всяко едно от наложените за нарушението наказания в лицето на предвидените с чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Както по отношение на глобата, така и за срока на наказанието „Лишаване от право да се управлява МПС” те са абсолютни определени, т.е. без предвиден минимум и максимум, който да дава възможност за тяхното намаляване при съществуването на обективни обстоятелства, които да позволяват това. Отнемането на посочения брой контролни точки също се явява извършено въз основа на нормативната база, която (по силата на чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г.) предвижда отнемане на

10 контролни точки при наличие на фактически обстоятелства – управление на МПС, което не е било регистрирано по надлежния ред, чието съществуване е безспорно установено в конкретния казус. Въз основа на тези съображения съдът намери, че не са установени основания, които да налагат изменяване и/или отмяна на обжалваното наказателно постановление, поради което прие, че същото следва да се потвърди.

Предвид изложените съображения съдът прие, че обжалваното наказателно постановление следва да се потвърди. С оглед на това, след като отчете направеното искане в тази насока и съдържанието на конкретно осъществено процесуално представителство, което не се характеризира с обективни затруднения, възникнали заради фактическа или правна сложност на делото, намери, че въз основа на установеното в действащата нормативна база (чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ), жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на ответната по жалба страна минимално определеното възнаграждение за него, възлизащо на сумата от 80 лева.

Воден от горното, и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 1-во от ЗАНН, съдът